

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

fælde er blevet fri for Forpligtelser, som Landkommunerne ogsaa kunde være blevet fri for, saafremt denne Kontrol kunde være blevet gennemført paa en tilfredsstillende Maade.

Det er den ene Side af Sagen. Den anden Side er denne, at det Forhold, at en Institution skal administrere Pengene, men er afhængig af en anden Institution med Hensyn til, hvor mange Penge den kan faa at arbejde med, ogsaa kunde give Anledning mange Steder til Gnidninger, som ikke var heldige.

Ved at indføre det sociale Udvalg og ved at gøre det muligt, at dette kan knytte til sig de Folk, der har særlig Interesse for disse specielle Ting som Værgeraadet og Hjælpekasselovgivningen, tror jeg, at man i væsentlig Grad opnaar at faa de samme Folk i Arbejdet, som man har nu, at man undgaar de Gnidninger, som der kunde være mellem disse Institutioner, og at man i langt højere Grad bliver i Stand til at kontrolere, at den Hjælp, der udbetales, ikke bliver udbetalt til den samme fra to Steder paa een Gang, at man i det hele taget bedre kan skønne over, hvor Hjælp med Rette kan udbetales, og hvor den ikke skal udbetales. Jeg tror, at ogsaa i denne Henseende kan den foreslaaede Ordning have sin Betydning.

Men vi maa naturligvis være klar over, at naar man giver Sogneraadet denne Opgave ved Siden af de Opgaver, det har nu, idet Hjælpekassen og Værgeraadet bortfalder, saa betyder dette et forøget Arbejde for Sogneraadene. Det kan man ikke lukke Øjnene for, men vi maa jo samtidig tænke paa, at i Øjeblikket er Forholdene saaledes, i en Landkommune i hvert Fald, at det i alt væsentligt er Sogneraadets formand, der maa gøre Arbejdet. Ved at indføre et Udvalg, som har visse selvstændige Opgaver at løse, giver man en Mulighed for, at Sogneraadets formands Arbejde i nogen Maade kan aflastes og lægges over paa andre, med andre Ord, at Arbejdet lettere kan fordeles i en Kommunalbestyrelse. Jeg tror ogsaa, dette er et Forhold, man maa tage i Betragtning, naar man tænker paa det forøgede Arbejde, som der under alle Omstændigheder bliver for Kommunalbestyrelserne.

Jeg er ogsaa tilbøjelig til at mene, at de Synspunkter, der blev gjort gældende i Gaar af det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen med Hensyn til Værgeraadene og den Maade, man saa paa dem ude i Kommunerne, er rigtige, og at det ogsaa af den Grund vil være heldigt, om dette Arbejde lægges

over til det sociale Udvalg. I de almindelige Landkommuner betyder Værgeraadets arbejde ikke saa meget, heldigvis, og Dele af det Arbejde, der hører ind under Værgeraadene mange Steder, Plejetilsynet f. Eks., kan jo ogsaa efter Lovforslaget her overlades til andre, det har det sociale Udvalg ikke nødig selv at foretage, saa jeg kan ikke tænke mig, at Værgeraadets arbejde i særlig Grad vil blive byrdefuldt for Kommunalbestyrelserne at overtage.

Jeg tror, som sagt, at dette sociale Udvalg vil blive hilst med Tilfredshed, navnlig i Landkommunerne, men vistnok ogsaa i Byerne. Hvis man i Landkommunerne mener, at dette Udvalg skal være større, og man gerne vil drage saa mange Mennesker med ind i Arbejdet som muligt, har man jo den Udvej bl. a. at udvide Sogneraadene og Byraadene Medlemsantal og derigennem gøre det muligt, at man faar flere at vælge imellem, naar det sociale Udvalg skal nedsættes. Jeg kan i det hele give min fulde Tilslutning til, at Arbejdet nu samles, og det kan efter mit Skøn kun samles paa eet Sted, nemlig i Kommunalraadene.

Jeg ønsker at tilføje, at naturligvis er Forholdene noget anderledes i Byer af Størrelse som København, maaske ogsaa Frederiksberg; men jeg tror, at i al Almindelighed vil man være bedst tjent med en Ordning som den, der her er foreslaaet.

Den Opgave, som derefter gives det sociale Udvalg, er ret betydelig. Det vil jo i mange Tilfælde kunne handle selvstændigt og løse Spørgsmaalene, uden at det skal forelægges i Kommunalbestyrelsen. Yderligere oprettes der visse Institutioner, der ikke findes nu: kommunal Sygepleje, Alderdomshjem, Plejestiftelser for kronisk syge o. s. v.

Fra en enkelt Side er der peget paa det vanskelige, der for Øjeblikket ligger i at komme med den Slags Krav fra Lovgivningsmagten overfor Kommunerne. Men for det første tror jeg, at det, der her foreslaas, i mange Tilfælde allerede er opfyldt. Det gælder saaledes den kommunale Sygepleje og ogsaa i høj Grad Alderdomshjemmene. For øvrigt er der aabnet Mulighed for, at man kan slutte Overenskomster med private Sygehjem og Alderdomshjem, og flere Kommuner kan slaa sig sammen om at oprette et Alderdomshjem. Paabudet fra Lovgivningsmagtens Side er derfor ikke særlig strengt.

Jeg tillægger det megen Betydning, at det, der her er foreslaaet, er foreslaaet med enstemmig Tilslutning fra det raadgivende Udvalg, hvor baade Købstæderne, de by-